

[Erna Sørensen.]

ger til at forklare os deres synspunkter nærmere og give udtryk for, hvad de egentlig ønskede. I hvert fald for mig så det derefter ud, som om deres krav ikke gik videre, end at de måtte kunne opfyldes, og at dette måtte være til gavn for hele sagen, og at det ikke, som det ærede medlem fru Edel Saunte gav udtryk for, ville skade, hvis man fik en sådan sammensætning af samrådene. Det har medført, at jeg personlig har ændret standpunkt og går ind for den foreliggende mindretalsindstilling.

Jeg vil straks tilføje, at jeg ikke står bag den tale, det ærede medlem fru Ellen Poulsen holdt i dag. Jeg har en helt anden opfattelse både af lovens bestemmelser og af mødrehjælpens arbejde både nu og i fremtiden. Om mine synspunkter her vil jeg gerne sige, at de samler sig udelukkende om spørgsmålet om, hvorvidt den behandlede læge kan eller skal være med i fremtidige samråd, og det mener jeg han bør. Jeg nærer ikke den bekymring, at man derigennem skulle få en uensartet behandling af afgørelserne. Hvad mener man egentlig med, at denne uensartethed skulle blive større, fordi man giver overlægerne sæde i samrådene? Man har i forvejen indrømmet, at man såvidt muligt skulle have en stedlig overlæge med i samrådene, hvilket betyder, at man i København, hvor man har brug for 5-6 samråd, har den behandlede læge med i samrådet og altså opnår det, som man også med rette må kunne forlange i den øvrige del af landet. Jeg nærer ikke den bekymring med hensyn til uensartetheden, som det ærede medlem fru Edel Saunte udtalte, for efter den ændring, vi har været enige om skulle foretages, skal der oprettes samråd over hele landet, og man har her under forhandlingerne opgivet, at det vil dreje sig om ca. 30 samråd. Mener man da, at man ved ansættelsen af den kirurg eller gynækolog, som der er tale om, skulle afæske ham erklæring om, hvorvidt han var pro eller kontra svangerskabsafbrydelse, om han var mildere eller strengere stemt, om

han var ja- eller nej-siger? Det minder mig for meget om den gamle historie, hvor man, da en mand skulle ansættes, telegraferede: Er du socialdemokrat, ja eller nej? Det kan dog ikke være meningen, at man ved ansættelsen af de ca. 30 kirurger på forhånd vil afæske dem erklæring om, hvordan de vil bruge deres indstillingsret i de samråd, de skal være medlem af. Der må da blive forskellige divergenser allerede her.

Men jeg tilslutter mig de udtalelser, som gynækologerne fremsatte i udvalgsrådet. Overlæge Kühnel, som talte ikke alene på egne vegne, men som repræsentant for i hvert fald 92 pct. af de gynækologer, vi har over hele landet, udtalte klart, at der selvfølgelig i løbet af temmelig kort tid vil skabes en nogenlunde ensartet behandling. Det kunne ikke være anderledes. I det hele taget fik man det sikre indtryk, at overlægerne med ildhu ville gå ind i arbejdet, og vi fik også en klar forestilling om, at hvis en overlæge på forhånd var nej-siger til indikationen, så ville denne overlæge selvfølgelig ikke blive medlem af samrådet. Han ville sige fra, og man ville da samle sig om den nærmest boende overlæge. Vi talte om det tilfælde, hvor en overlæge var katolik og altså havde den opfattelse, at svangerskabsafbrydelse ikke måtte finde sted. Han ville ikke kunne blive medlem af noget samråd. Nu at skyde overlægerne i skoene, at de kunne bruge deres ret til et negativt arbejde i de fremtidige samråd, vil jeg i hvert fald ikke være med til. Jeg tror ikke, at der vil blive tale om noget i den retning. Jeg tror ikke, det er ren spas, når de herrer overlæger 2 gange kommer til os i udvalget og gør rede for deres indstilling. Derfor vil jeg på egne og mit partis vegne udtale, at vi meget gerne vil henstille, at alle stemmer for de foreslåede ændringer.

Jeg tror, at noget af det, der er foreslået, er overflødigt, men jeg må dertil føje, at det er ministeriets embedsmænd, der har lavet disse ændringsforslag for os i løbet af dagen i går. Vi kommer desværre ikke uden om, at den forlængelsesfrist, som blev